

Nacional

COVID-19

Transmissió
1,32

Dada anterior: 1,38

La xifra de contagiats nous per cada positiu no ha de superar l'1

Nous contagis
1.604

Dada anterior: 2.301

L'indicador hauria d'estar en 1.000 contagiats/dia

Llits d'UCI
495

Dada anterior: 507

Les UCI haurien d'acollir un màxim de 300 malalts greus

 VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Set mesos esperant l'indult

SANT JORDI Divendres farà set mesos que els presos polítics catalans esperen aquesta mesura i setze des de la primera sol·licitud **TERMINIS** El Consell de Ministres només espera l'informe del Suprem, que no serà vinculant, però no hi posa dates **DADES** El govern de Pedro Sánchez n'ha concedit 98, nou aquesta Setmana Santa

 Joan Rueda
 BARCELONA

Setmana Santa és període de processons, de vacances i, també, d'indults. Aquesta Setmana Santa passada ha estat la segona, però, que hem viscut immersos en la pandèmia de la Covid-19: no hi ha hagut processons i les vacances ho han estat d'aquella manera, però s'ha mantingut una tradició inamovible, la dels indults. Concretament, el govern de Pedro Sánchez va indultar per Setmana Santa nou penats, tres dels quals en virtut de les peticions que poden fer les confraries religioses. D'aquesta manera, el govern de Sánchez ja ha indultat, des del mes de juny de l'any 2018, i tot i que les "mesures de gràcia", com s'anomenen, van estar aturades uns mesos per l'estat d'alarma, 98 presos.

La generositat en els indults habitual de Setmana Santa no va arribar, però, als dotze condemnats en

Les xifres

69

percent d'indults s'han aprovat amb informe favorable del tribunal sentenciador i de la fiscalia.

7

dels indultats entre el 2018 i el 2019 van demanar no rebre aquesta mesura de gràcia perquè suposa admetre el delictes.

0,94

percent d'indults es van aprovar l'any 2019 -l'últim del qual Justícia ha presentat dades respecte al total de sol·licituds.

el judici pel procés -nou dels quals són a la presó-, que continuen esperant. De fet, divendres, diada de Sant Jordi, farà set mesos que el ministre de Justícia, Juan Carlos Campo, va anunciar, al Congrés dels Diputats, l'inici dels tràmits. I aquests tràmits es van iniciar perquè, justament, el mateix dia de Sant Jordi farà setze mesos que l'advocat Francesc Jufresa va presentar la primera petició d'indult per als dotze condemnats. Després, la UGT va formalitzar la petició per a Dolors Bassa, i els expresidents del Parlament Joan Rigol, Ernest Benach i Núria de Gispert en van regis-

trar una altra per a la també expresidenta de la cambra Carme Forcadell.

Si bé és cert que Campo sempre va posar com a horitzó el juny d'aquest any 2021 perquè els indults puguin ser debatuts en el Consell de Ministres, el fet que el tribunal sentenciador, el Tribunal Suprem de Manuel Marchena, hagi d'emetre un informe -no vinculant- i l'actitud de l'advocacia de l'Estat, que va trigar dos mesos a rentar-se'n les mans després de demanar un informe al Tribunal de Comptes que ja era públic, fan pensar que el procés es dilatarà. I dijous, en una entrevista a Catalunya Ràdio, el mi-

nistre ja va obrir la porta a parlar d'un "període d'entre deu i catorze mesos" per pronunciar-se, és a dir, entre juliol i novembre. El 1998 el ministre socialista José Barrionuevo i l'exsecretari d'estat per a la Seguretat Rafael Vera, condemnats per terrorisme, van entrar a la presó el 10 de setembre i van ser indultats el 23 de desembre.

Ara fa set mesos, Campo havia afirmat al Congrés que l'executiu tramitaria amb "normalitat democràtica" tot tipus d'expedients i arxius, i "també els indults". Al desembre, Campo va defensar que no tindrà "cap apriorisme" a l'hora d'aprovar-los, fins i

tot si tenen en contra l'informe de la fiscalia, com ja és el cas, i del tribunal sentenciador.

La llei que regula l'indult, del 1870, permet diferents vies i, fins i tot, en aplicació de l'article 29, un indult per part del Consell de Ministres sense cap informe. És cert, però, que des que Sánchez és al govern, els 98 indults concedits fins ara han tingut l'informe favorable de la fiscalia i del tribunal sentenciador i mai s'ha aplicat aquest article 29. El darrer informe presentat pel Ministeri de Justícia sobre els indults, amb dades de l'any 2018 i part del 2019, explica que dels 56

que s'han concedit, un 98% tenien un informe favorable del tribunal sentenciador o del ministeri fiscal, però només en un 69% dels casos els tenien tots dos. En la compareixença del desembre per parlar també de la reforma de la llei de sedició -una altra via, juntament amb l'amnistia, per aconseguir l'alliberament dels presos polítics-, Campo va assegurar: "Caldrà veure, cas per cas, el que diuen el tribunal sentenciador, els perjudicats, institucions penitenciàries i el fiscal, i fer-ne una valoració. Cap apriorisme. Quan arribi el moment, s'estudiaran un per un, com es

L'APUNT

Quan les pedres callen

Jordi Panyella

Les pedres parlen. Parlen de fatiga les llambordes d'una antiquíssima via romana, i parla d'amors llunyans el pedrís del trencaonades. Parlen de dolor els murs de la plaça Sant Felip Neri de Barcelona clivellats de la Guerra Civil. Parla de por i de terror el marbre del tercer esglaó del portal del número 70 del carrer Giro-na de Barcelona, on la policia franquista va deixar el

plom de la seva empremta. Parlen els monuments, que són pedres transformades en llenguatge, en exaltació, en homenatge. Com molt bé assenyalava avui en aquest diari Josep Cruanyes, l'obelisc que apunta al cel des del capdamunt del passeig de Gràcia no pot quedar mut, despullat de les paraules amb què el va bastir la vella Barcelona republicana.

98 indults atorgats pel govern de Pedro Sánchez

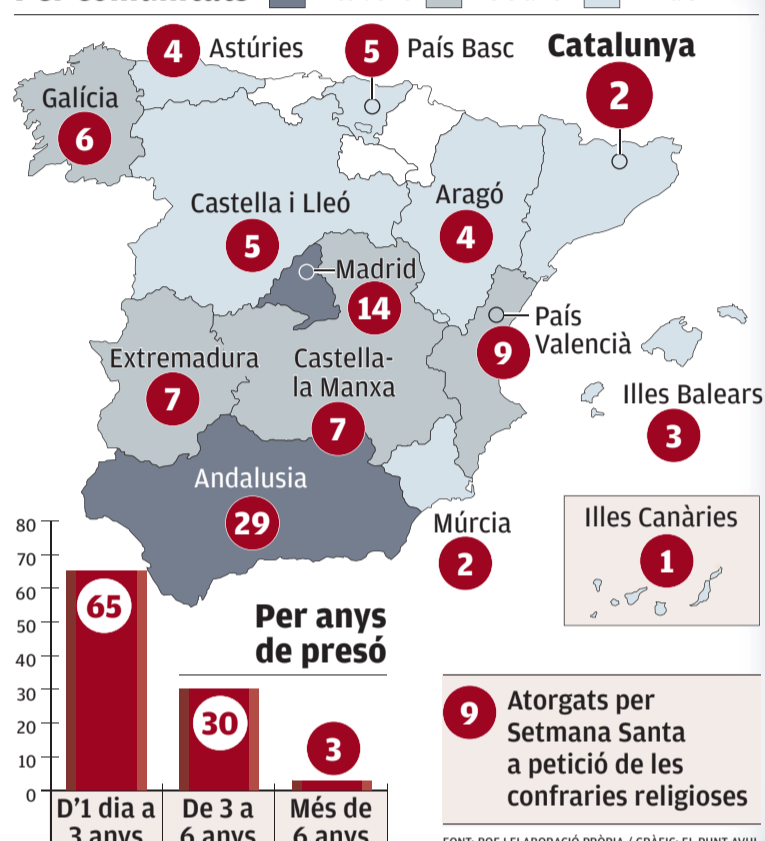
Per tipus de delictes*

- 17 Tràfic de drogues
- 16 Robatori amb força
- 10 Alçament de béns
- 10 Furt
- 9 Falsedat documental (públic o mercantil)
- 7 Lesions
- 6 Estafa
- 5 Apropiació indeguda
- 4 Delicte contra l'ordenació del territori
- 4 Contra els drets dels treballadors

* Hi ha indultats que estaven condemnats a més d'un delictes

- 3 Revelació de secrets
- 2 Amenaces
- 2 Impagament de pensió
- 2 Sustracció de menors
- 1 Desobediència a l'autoritat
- 1 Receptació
- 1 Insult a un superior (codi militar)
- 1 Delicte contra el medi ambient
- 1 Deserció (codi militar)
- 1 Abandonament de destinació (codi militar)
- 1 Delicte societari
- 1 Abandonament de la família
- 1 Atemptat
- 1 Obstrucció a la justícia
- 1 Danys a béns de valor històric
- 1 Denúncia falsa
- 1 Homicidi
- 1 Trencament de condemna

Per comunitats

Dos exalcaldes del PSOE, beneficiats amb Sánchez

Entre els 98 indultats que ha aprovat el govern de Pedro Sánchez, hi ha els de dos exalcaldes del PSOE. El primer, indultat el febrer de l'any 2019, va ser l'alcalde d'Alburquerque (Badajoz), Àngel Vellido, condemnat a dos anys i mig de presó per un delictes d'obstrucció a la justícia i un d'amenaques per haver amenaçat, l'any 2010, una veïna

que el va denunciar per haver permès una construcció il·legal. L'indult li va commutar sis mesos a canvi de treballs a la comunitat. L'altre exalcalde socialista indultat, el febrer del 2020, va ser César Ruiz Ramos, batlle de Villar del Humo (Cuenca), que va ser condemnat per haver falsificat un document públic per facilitar una reforma urbanística a la

seua mare. Va ser condemnat a tres anys l'any 2014 i l'indult li commutava la pena pendent de complir a canvi de treballs a la comunitat. A finals d'any, el govern també va indultar un dels primers empresaris condemnats pel nou delictes d'emissió de gasos amb efecte d'hivernacle per haver triturat milers de neveres sense llicència.

fa amb tots." De fet, el mateix Sánchez ha dit que un indult, parcial, seria un bon camí "cap a la reconciliació", i Podem ha defensat l'indult sense matisos.

El Tribunal Suprem va rebre l'octubre de l'any passat tota la documentació i va demanar els informes preceptius a les parts. La fiscalia es va pronunciar per Nadal i, sense sorpreses, es va mostrar en contra dels indultats. La fiscalia del Suprem no hi aprecia les raons de "justícia, equitat o utilitat pública" que marca la llei del 1870 que el regula. En els informes, assegurava que "són molts els factors que desaconsellen un indult",

fins i tot en el cas que fos parcial, és a dir, que es decretés tot just la rebaixa de la pena de presó o una substitució per la inhabilitació. "Resulta impossible obviar la gravetat dels fets atribuïts i la proporcionalitat de les penes que se'ls han imposat", conclouien els informes. De fet, fins i tot advertien que atorgar-los l'indult suposaria "un trencament inadmissible en termes de legalitat democràtica del principi d'igualtat davant la llei, ja que es privilegiaria injustificadament i arbitràriament el governant deslleial i corrupte". Vox, el partit que va fer d'acusació particular contra els pre-

sos, també va registrar al Suprem, al gener, una al·legació contra l'indult.

La llei també preveu que se'n demani el parer als presos. De fet, segons l'informe de Justícia dels anys 2018 i 2019, set dels penats van reclamar no ser indultats. El motiu té a veure amb la naturalesa de l'indult: és una mesura per la qual la persona continua sent culpable però no ha de complir la pena. A més, tècnicament, tampoc se l'allibera de la responsabilitat civil (les multes) ni de les costes processals. Els presos polítics catalans sempre s'han negat a demanar un indult perquè això suposaria que

haurien d'assumir uns delictes que mai han reconegut, però, a través dels seus advocats, han anat deixant clar que no s'hi negarien. De fet, l'exconsellera de Treball Dolors Basa va ser la més clara el dia que la UGT va formalitzar la petició del seu indult: "La solució ha de ser general: amnistia i negociació del conflicte polític. Mentrestant, us agraeixo el suport per poder ser a casa i no passar més temps entre murs i barrots." El que sí que han demanat tots els presos polítics al govern espanyol ha estat que no els maregi amb promeses, "i que passi a l'acció", ja que els rumors respecte

als indultats "neguitegen les famílies".

Tercer tercer grau?

Si els indultats, però, es retarden fins passat juny, cal tenir en compte que a mitjan juliol les juntes de tractament dels tres penals on hi ha presos polítics hauran de tornar a proposar una classificació, ja que la llei fixa que s'ha de fer cada sis mesos. D'acord amb els precedents, les juntes tornaran a proposar el pas al tercer grau, i el Departament de Justícia el validarà perquè considera que compleixen tots els requisits exigits. Per tant, la semilibertat arribaria abans que l'indult i, segurament també, el recurs de la fiscalia i el retorn a les presons.

Els indultats, però, no són pas un fet habitual, si més no des de l'any 2016. L'any passat se'n van concedir 30; l'anterior, 40; el 2018, només 17, i 26 i 27 els anys 2017 i 2018. Lluny queden les xifres dels anys 2000, amb 1.744 indultats, i 1998, amb 1.582, segons recull en un informe la Fundació Civio. De fet, des de l'any 2016, no representen més de l'1% de

les sol·licituds. Concretament, i segons les darreres dades fetes públiques per Justícia, l'any 2018 es van presentar 4.382 sol·licituds i se'n va aprovar el 0,39% i l'any 2019 en van ser 4.162, amb un 0,94% d'aprovacions.

En el període del darrer govern socialista, els ministres Dolores Delgado –ara fiscal general de l'Estat–, Campo i Margarita Robles, ja que Defensa és l'ens que proposa els indultats dels militars, han signat, amb la rubrica del rei, 98 indultats entre el juny de l'any 2018 i el març passat. Cap dels indultats s'ha fet aprofitant la prerrogativa de l'article 29 i tots menys un han estat parcials, en la majoria dels casos, eliminant la part de la pena que feia obligatòria l'entrada a la presó. Des de l'any 1996, i segons recull la Fundació Civio, l'Estat ha atorgat 10.652 indultats, dels quals més de 220 han estat en casos de corrupció i més de 140, d'homicidi. Entre els casos més mediàtics, hi ha els de Barrionuevo i Vera, i els de condemnats pel 23-F, com el general Alfonso Armada i quatre mossos per tortures. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Eulàlia Reguant, dirigint-se al públic que va assistir a l'acte celebrat a Can Ricart, al Poblenou de Barcelona ■ JOSEP LOSADA

Reguant vaticina un acord de govern entre Esquerra i Junts a principis de maig

■ La CUP avisa que si es toca el pacte assolit amb els republicans s'haurà de revisar l'estratègia ■ Sí a entrar al govern si es planteja un nou embat contra l'Estat

Jordi Panyella
BARCELONA

La CUP no negocia el govern, però para l'orella, analitza i vaticina: l'acord entre Esquerra i Junts per Catalunya per investir Pere Aragonès i formar un nou executiu és més a prop de lligar-se i la *fumata* blanca es veurà d'aquí a quinze dies. Aquest és el pronòstic que ahir va fer Eulàlia Reguant, diputada cupaire, en el transcurs d'un acte públic al recinte

de Can Ricart, al Poblenou de Barcelona, en el marc del que es considera l'engageda d'un seguit de xerrades que els líders del partit faran per tot el país amb l'objectiu d'explicar la seva estratègia de legislatura i el pacte al qual han arribat amb Esquerra.

Precisament, explicar-se i retre comptes amb la seva gent sobre l'abast d'aquest pacte és un dels objectius de les xerrades com les d'ahir i, amb relació al futur de l'acord al

El rol del Consell per la República

Una de les peces clau en la negociació entre ERC i Junts per Catalunya és el paper que ha de tenir el Consell per la República dins de l'estratègia sobiranista, que és el mateix que decidir quin rol ha de tenir el 130è president, Carles Puigdemont. A la CUP li desplaça que el Consell hagi pres tant de protagonisme en el debat, si bé els anticapitalistes es mostren disposats a

debatre sobre "les funcions que ha de tenir, la governança i també sobre la transparència", va dir Reguant. La diputada cupaire lamenta que des del Consell es vulgui fer allò que "pertoca a les entitats civils, com Òmnium i l'Assemblea", i considera que el seu paper ha d'estar limitat a "la internacionalització, sense estar vinculat a la política que es fa a l'interior del país".

qual ja es va arribar amb ERC, Reguant va advertir que si allò que negocien els republicans i Junts suposa alguna modificació del que es va signar, "la CUP es veurà obligada a rediscutir la seva posició".

El que és clar és que la formació anticapitalista no entrarà ara a l'executiu, però aquesta és una circumstància que no es descarta en la segona part de la legislatura si avança pel camí que pretén la CUP, el de plantejar un nou embat contra l'Estat

La frase

“No hem tingut resposta de Junts al document sobre polítiques que els vam fer arribar”

Eulàlia Reguant
DIPUTADA DE LA CUP

en la línia del que va suposar el referèndum de l'1 d'octubre del 2017.

On segur que no hi haurà la CUP és en la taula de diàleg, que, ara per ara, és una opció defensada només per Esquerra, que hi vol donar dos anys de marge. En aquesta qüestió, la CUP ha decidit mirar cap a un altre costat i s'ha compromès a no fer-ne brega política, segons va detallar ahir Reguant.

De totes les converses que s'han mantingut des del 14 de febrer passat, només se n'han fet tres amb les tres formacions independentistes i van ser per decidir sobre la mesa del Parlament i la seva presidència. No n'hi ha hagut cap de conjunta per debatre sobre la investidura i el rumb que ha de tenir el nou govern de la Generalitat. ■

OPINIÓ

Josep Maria Llauredor

Qui mana de debò... encara?

La primera evidència és a les ràdios i les TV capdavanteres en català. No només per la normalitat amb què accepten una anormalitat democràtica com la del país i posen en titulars i en boca dels tertulians les eleccions madrilenyes com si fossin les d'aquí, sinó per la llengua; cada vegada més col·laboradors *habituals* –no pas els experts– s'hi expressen en espanyol, com si fos tan difícil aprendre la llengua dels oients o com si no hi hagués gent que pot dir el mateix en català. La colonització ja és també lingüística on no havia entrat encara. Un altre cas. Els representants del 52% estan enrocats, tot i ser la majoria pel que fa a l'objectiu que els defineix com a independentistes. Però un govern necessita uns diners que no té i que, si li arriben, ho farà amb unes contrapartides que haurien de ser inassumibles. I, si el seu parlament només pot fer lleis que agradin als jutges del TC, per què el vol el país? Amb la necessitat que passa la gent, no s'entén que alguns visquin de funcions simbòliques. Potser les decisions orientades al respecte, la dignitat i el benestar dels ciutadans tenen un preu alt, però cal prendre-les i jugar-se-la. És el que fa la gent cada dia. I no cal esperar la milionada europea que serà l'enèsima engalipada del segle.

I, per acabar, els jutges, els déus actuals després del cop d'estat togat. Fan i desfan decisions polítiques, sanitàries, sobre qüestions de gènere o assumptes econòmics. S'immisceixen en tot. Són experts en qual-sevol cosa, diguin el que vulguin les lleis, que utilitzen com un embolcall amb finalitats que tenen poc a veure amb el sentit comú. Els tertulians desbarren perquè els paguen per parlar, els polítics menteixen perquè estan en campanya contínua; però, dels jutges, "su palabra es la ley"!

Carrizosa aposta per fer pactes també amb Vox

Redacció
BARCELONA

El president de Cs al Parlament, Carlos Carrizosa, proposa a Vox, el PSC i el PPC pactar accions conjuntes durant la legislatura per fer front al govern. Carrizosa considera que el tracte entre els partits ha de ser "habitual" amb so-

cialistes i populars i ha dit que no es pot descartar que Cs parli amb Vox. També allarga la mà als comuns, però amb recels perquè considera que "sempre es volen desmarcar dels consensos".

Carrizosa, en una entrevista a l'ACN, critica el pacte que alguns partits han aixecat contra la for-

mació d'ultradreta Vox, i, posant al mateix sac el feixisme d'Abascal i els partits sobiranistes, a través d'un circumloqui no absent d'una certa deformació de la realitat, assegura que combatrà per igual "els discursos que assenyalin els andalusos i els que assenyalin els musulmans". ■

Carlos Carrizosa, el líder de Ciutadans al Parlament de Catalunya, en l'entrevista amb l'agència ACN ■ ACN

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

OPINIÓ

Josep Cruanyes i Tor

Coordinador de la Comissió de la Dignitat

El monument mut

Un monument mut és un oxímoron, ja que la finalitat de tot monument és honorar o recordar una persona o un fet històric.

Dissabte, l'Ajuntament de Barcelona, dins dels actes de la Primavera Republicana, va retirar la llosa que hi havia a la base del monument situat a la cruïlla del passeig de Gràcia amb la Diagonal de Barcelona, que tenia esculpit l'escut personal del rei Joan Carles I.

Aquesta enèsima intervenció en aquest monument no és un fet anecdòtic, sinó que demostra l'erràtica, confusa i poruga política de memòria d'aquesta ciutat.

La memòria ens porta, entre altres coses, a treure de l'espai urbà els símbols i noms del franquisme. Però el deure de restitució no es compleix amb la simple retirada, sinó que també cal el restabliment del símbol o missatge que el franquisme va voler esborrar.

Els franquistes tenien molt clar que els noms dels carrers i els monuments eren una mostra dels valors polítics, cívics i culturals que volia remarcar i valorar una societat com a referents, que formen part de la història i constitueixen la seva identitat. I, per això, una de les coses que va fer el franquisme d'una manera eficient i ràpida va ser esborrar els noms dels carrers que es referien als valors democràtics i catalanistes de la nostra ciutat. Canvis que sovint comportaven una gran càrrega ideològica, com el canvi de "Democràcia" per "Movimiento Nacional" o "Mare de Déu de Núria" per "Virgen de Covadonga". Els franquistes també van retirar molts monuments com ara el de Pau Claris, Rafael de Casanova, Francesc Layret i el doctor Robert, a banda d'eliminar inscripcions d'altres monuments com ara el de Frederic Mistral a Montjuïc i el de la proclamació de la República Catalana al Tibidabo.

Alguns d'aquests monuments van ser curosament desmuntats i amagats en un magatzem del carrer de Wellington per funcionaris municipals, als quals mai agrairem prou el gest i el compromís per fer-ho, ja que això ens va permetre restituir-los un cop mort el dictador.

Va ser especialment significatiu el cas del monument dedicat a Pi i Margall, construït per subscripció popular a la cruïlla més important de la ciutat. La del passeig de Gràcia amb la Diagonal.

El monument erigit en memòria del gran apòstol del federalisme republicà va ser convertit -avui en di-

El monument, al passeig de Gràcia amb Diagonal (Barcelona), ara nu ■ JPF

riem *tunejat* o, amb paraules més críptiques, *reinterpretat* - en el monument a la victòria dels franquistes sobre el nostre país.

El monument va ser inaugurat el 1936 a la mateixa avinguda on anys abans s'havia erigit un monument al nostre gran poeta Verdaguier, a la cruïlla del passeig de Sant Joan, seguint el mateix patró de monument, amb una columna que sosté una estàtua commemorativa. El de Verdaguier, dins del corrent noucentista, i el de Pi i Margall, en un projecte que seguia els paràmetres estètics de l'*art-déco*. En aquest darrer, al cap de la columna, s'hi situava l'efígie de la República i, al peu, una base amb un gran bloc de granit negre, el medalló amb l'efígie del polític en marbre blanc i la dedicatòria.

Els franquistes, en transformar-lo, hi van col·locar uns aplacats per tapar la dedicatòria a Pi. Van donar peu, així, a una estàtua de la Victòria amb el tors nu, fent la salutació

feixista als soldats que per aquell indret cada any feien la desfilada militar. Van substituir l'estàtua de la República per una àliga que, com que es trobava encongida al capdamunt de la columna *déco* sense capitell, semblava més un lloro o un voltor. Aquella composició va fer que aquell indret s'anomenés popularment "la plaça del lloro".

Al cap d'un parell d'anys, es va reformular el monument. S'hi va posar al peu una altra versió de la Victòria, també de Marès, ara vestida púdica amb una samarreta que li tapava els pits, i es va transformar la columna en un obelisc. Un símbol militar més adient per a la simbologia de la victòria de l'exèrcit *nacional* que volia honorar.

Així es va mantenir fins que, en les manifestacions dels darrers temps del franquisme, l'estàtua era objecte de tota mena d'actes contraris a la seva simbologia i se'n va arrencar l'escut franquista del peu. El monument va quedar intacte

fins que el 1981 es va col·locar l'escut de Joan Carles a l'espai que abans havia ocupat l'escut franquista sota la mirada de la Victòria. Una situació en plena democràcia que era un veritable monument a la Transició, un obelisc militar amb l'estàtua de la Victòria i l'escut del rei designat successor per Franco.

Anys més tard, el 2011, es va retirar l'estàtua de la Victòria i dissabte passat, l'escut del rei, el primer símbol de la Transició que es retira de l'espai urbà. Es va substituir per una làpida sense nom i es va deixar un monument mut.

A més, es va anunciar com la retirada d'un símbol monàrquic, ignorant que ens trobem davant d'un monument a Pi i Margall que el franquisme va convertir en un monument a la victòria militar del 1939.

No es pot consentir un acte de desmemòria tan gran. La memòria suposa restituir els símbols que es van destruir per la dictadura. No pot ser que normalitzem un monument civil convertit en un obelisc de caràcter militar i que no restablím aquell monument que la ciutat va erigir. És mantenir l'objectiu dels franquistes.

La Comissió de la Dignitat va fer una crida a l'Ajuntament per tal que retornés el monument a l'estat ori-

No hi ha restitució si no es restableix el símbol o missatge que va voler esborrar el franquisme

ginal i va proporcionar un projecte fet per l'arquitecta Cristina Álvarez. Ara l'instem a no amagar l'acte de repressió que es va fer contra el monument, que el va transformar en un símbol militar i en va destruir la dedicatòria a Pi i Margall a cops de martell. És imprescindible que es posi en evidència aquell acte de barbàrie, no el podem continuar amagant.

No pot ser que torni a quedar com una mostra de la mala memòria democràtica. Cal que es faci una restitució d'aquest monument *tunejat* pel franquisme amb la recuperació de la inscripció original i el medalló de Pi i Margall, i que es desfaci l'obelisc i es col·loqui al capdamunt de la columna una reproducció de l'estàtua original que hi ha a la plaça de Lluçmajor, o bé una nova interpretació de la República, que es podria fer en un nou concurs com el que es va fer el 1932. Ja ho va demanar en un reportatge el periodista Lluís Permanyer.

La memòria és retornar la veu a allò que el franquisme o qualsevol estat autoritari ha volgut emmudir. No podem continuar tenint aquest monument mut, com un símbol de les polítiques de memòria vacil·lants i porugues que no podem consentir.

POLÍTICA

El govern activarà una nova llei de lloguer social

El conseller de Territori i Sostenibilitat en funcions, Damià Calvet, assegura que JxCat i ERC recuperaran el lloguer social obligatori amb una nova llei durant aquesta legislatura. "Ens hem compromès a recuperar el lloguer social obligatori en forma de llei i a fer-ho molt ràpidament, al principi d'aquesta legislatura", assegura el conseller en una entrevista a l'ACN. D'aquesta manera, la Generalitat recuperaria aquesta iniciativa, que ja va impulsar a finals de desembre del 2019, quan el Parlament va aprovar un decret de mesures urgents d'accés a l'habitatge. La norma obligava els grans tenidors a oferir un lloguer social per a famílies en situació de vulnerabilitat i a finals de gener d'aquest any el Tribunal Constitucional va tombar el decret en considerar que la norma no tenia el rang adequat. En aquest sentit, Calvet considera que qualsevol acord entre partits polítics que vulguin formar govern ha d'incloure mesures "estructurals" en matèria d'habitatge, com ara l'elaboració d'un pla sectorial. ■ REDACCIÓ

POLÍTICA

El cordó a Vox es posa a prova demà al Parlament

La mesa i la junta de portaveus programades per demà al Parlament haurien de decidir si, encara que no es constitueixi el govern, ho fan les comissions ordenades pel reglament. També hi ha damunt la taula l'assignació dels senadors, l'atribució econòmica a cada grup i la seva ubicació a l'hemicicle. L'agenda parlamentària d'aquesta setmana, doncs, podria començar a generar moments de tensió perquè es començarà a fer més evident la irrupció de Vox a l'hemicicle i també el cordó sanitari que ERC, Junts, la CUP i els comuns intenten teixir al seu voltant. El pacte antifeixista que han impulsat vol forçar el reglament per evitar que el partit ultra obtingui el senador que li correspondria per representació parlamentària, però el PSC n'ha volgut quedar al marge perquè considera que aquesta acció podria acabar sent declarada inconstitucional. En canvi, sembla més viable que sí que es pugui evitar que Vox ocupi la presidència de cap de les comissions, ja que cal tenir-hi majoria i aquest no és el cas. ■ REDACCIÓ

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Sarsuela del procés a Madrid

RÈDIT· La política catalana és munició diària en les eleccions del 4-M **PSOE**· “Ayuso fa un altre procés a Madrid”, avisa Lozano, excap d’Espanya Global i número cinc en la llista de Gabilondo **PP**· Ayuso denuncia que Puigdemont pugui ser candidat i a Cantó se’l veti

David Portabella
MADRID

Que Catalunya sigui el país de l’últim minut o del temps de descompte és aprofitat pels actors de la cartellera madrilenya per convertir la política catalana en ingredient bàsic de la sarsuela electoral del 4 de maig. Entre els candidats a la Comunitat de Madrid, hi ha des de la popular Isabel Díaz Ayuso fins a l’exadvocat de l’Estat i adepte a la tesi de la rebel·lió Edmundo Bal (Cs), passant per l’exsecretària d’estat d’Espanya Global Irene Lozano, que és la número cinc en la llista del PSOE d’Àngel Gabilondo. En un acte electoral a la seu socialista de Ferraz amb el president espanyol, Pedro Sánchez, Lozano va evidenciar ahir que la llaga catalana encara li cou i li val per intentar excitar els ànims del

votant madrileny. “El negacionisme, les notícies falses, la desinformació, el victimisme... Tot això ja ho hem vist, tot això ja ho hem vist! Ho hem vist a Catalunya! Ayuso està fent un altre procés a Madrid i vol enfrontar els madrilenys amb la resta d’espanyols i, després, que els madrilenys ens enfrontem entre nosaltres mateixos. I ja sabem on condueix, tot això: a una societat trencada, dividida i que no és capaç de ser un pilar fonamental per al desenvolupament d’Espanya, que és el que ha de ser Madrid. No podem estar amb dues comunitats bloquejades per la mentida i el negacionisme”, va denunciar Lozano.

El tret de sortida formal de la campanya madrilenya del 4 de maig, que tot ho atura –inclosa la tramitació dels indults als presos polítics–, va arribar la mitjanit de dissabte –és l’efecte de vo-

Ayuso firma en campanya la seva nina Funko Pop! ■ FERNANDO VILLAR / EFE

tar un dimarts feiner–, però les al·lusions a Catalunya i els seus polítics venen de lluny i són munició diària ja des de la precampanya. Quan Ayuso va tenir el disgust que el jutge del conten-

ciós administratiu número 5 de Madrid Ramón Fernández exclogués Toni Cantó com a número cinc de la llista del PP pel fals empadronament, ella ja hi veia un greuge respecte a Carles

Puigdemont. Per Ayuso, és “curios” que Puigdemont es pugui presentar a les eleccions i que l’exportaveu de Cs a les Corts Valencianes sigui vetat per una “qüestió burocràtica”.

Quan va visitar Catalunya el 30 de gener –per cinquena vegada des que va ser elegida presidenta, l’agost del 2019–, Ayuso ja va posar el dit a l’ull: “És un delictes que a Catalunya, amb el clima que teniu, ho tingueu tot tancat.” En l’argumentari de campanya fins al 4-M, Ayuso té com a estrateg Miguel Àngel Rodríguez. “És una bajanada [...]. Els catalans acabaran jugant a bales...”, es permetia dir Rodríguez fent mofa el 1996 com a portaveu del govern de José María Aznar en resposta a la pregunta sobre la proposta de crear un comitè olímpic propi i una selecció nacional catalana. Roda el món i torna al Born. ■

#YOME VACUNO SEGURO

JUAN CONTRERAS, JUBILADO.

